

Arrestnummer C168 / 2018
Repertoriumnummer 2018 / 136
Datum van uitspraak 12 januari 2018
Notitienummer griffie 2017/NT/273
Notitienummer parket-generaal 2017/PGG/316 2017/VJ11/273

Hypothecaire inschrijving

Hof van beroep Gent

Arrest

tiende kamer
correctionele zaken

Aangeboden op 17 JAN. 2018
Niet te registreren voor Evelyn RAMAN Attaché rekenplichtige

COVER 01-00001022439-0001-0015-01-01-1

2017/PGG/316 - 2017/Vi11/273

Not.nr. GE.55.L4.002086/15

In de zaak van het OPENBAAR MINISTERIE en van

1. nr.

geboren te | op |
wonende te | Melle, |
- burgerlijke partij -

2. nr.

DE WOONINSPECTEUR, bevoegd voor het Vlaamse Gewest,
met kantoren te 1210 Sint-Joost-Ten-Node, Koning Albert II-laan 19 bus 22,
- eiser tot herstel -

tegen

1. nr. 58

geboren te | op |
verzekeringsmakelaar,
wonende te | Destelbergen,
- beklaagde -

verdacht van:

A.

Bij inbreuk op artikel 5, strafbaar gesteld door artikel 20§1 al 1 van het Decreet van 15 juli 1997 houdende de Vlaamse Wooncode, als verhuurder, als eventuele onderverhuurder of als persoon die een woning ter beschikking stelt, een woning die niet voldoet aan de vereisten en normen van artikel 5 rechtstreeks of via tussenpersoon verhuurd, te huur gesteld of ter beschikking gesteld te hebben met het oog op bewoning, zoals gewijzigd door het Decreet van 29 maart 2013 houdende wijziging van diverse decreten wat de woonkwaliteitsbewaking betreft, vanaf 11.08.2013

als onderverhuurder, in het pand gelegen te | kadastraal
gekend als | , eigendom van |
geboren te | op | , wonende te |

een ongeschikte en onbewoonbare woning te hebben verhuurd aan |

te in de periode van 01.09.2012 tot en met 22.09.2015

vermogensvoordeel : art. 42 en 43 bis Strafwetboek

Tevens gedagvaard teneinde zich overeenkomstig artikel 42 en 43bis van het Strafwetboek, te horen veroordelen tot de bijzondere verbeurdverklaring van 8.640 euro zijnde

1. hetzij de vermogensvoordelen die rechtstreeks uit het misdrijf zijn verkregen,
2. hetzij goederen en waarden die in de plaats ervan zijn gesteld,
3. hetzij inkomsten uit belegde voordelen,

waarbij de rechter, indien de zaken niet kunnen worden gevonden in het vermogen van de beklaagde, de geldwaarde ervan dient te ramen (het equivalent bedrag).

berekening:

huuropbrengst gedurende de periode 01.09.2012 tot en met 22.09.2015 of 36 maanden aan een maandelijks basishuurprijs van 240 euro = 8.640 euro

* * * *

1.

1.1 De rechtbank van eerste aanleg Oost-Vlaanderen, afdeling Gent, kamer G30d, besliste bij vonnis van 3 januari 2017 op tegenspraak als volgt:

"Vult de dagvaarding aan als volgt:

"{...}

beklaagd van :

A.

{...}

als onderverhuurder, in het pand gelegen te ... ; kadastraal gekend als ..."

Strafrechtelijk:

Veroordeelt . . . voor de hierboven omschreven en bewezen verklaarde telastlegging A (zoals aangevuld) tot een **geldboete van 1.000 euro**, vermeerderd met 50 opdecimen tot 6.000 euro of een vervangende gevangenisstraf van 3 maanden.

Verleent **uitstel** van tenuitvoerlegging van dit vonnis voor **500 euro**, vermeerderd met 50 opdecimen tot 3.000 euro, van de opgelegde geldboete en voor 1 maand en 15 dagen van de vervangende gevangenisstraf voor de duur van 3 jaar.

Beveelt de **bijzondere verbeurdverklaring van 8.640 euro**.

Kosten en bijdragen

Veroordeelt . . . tot betaling van een **bijdrage** aan het Bijzonder Fonds tot Hulp aan de Slachtoffers van Opzettelijke Gewelddaden en aan de Occasionele Redders van 25 euro, vermeerderd met 70 opdecimen tot 200 euro.

Veroordeelt hem tot betaling van de **vaste vergoeding** voor beheerskosten in strafzaken van 51,20 euro.

Veroordeelt hem tot de **gerechtskosten**, voor het openbaar ministerie begroot op 96,23 euro.

Woonherstel:

Beveelt . . . aan het pand gelegen te . . . kadastraal gekend als . . . , alle werken uit te voeren of te laten uitvoeren die nodig zijn om alle gebreken aan het gebouw weg te werken onder verbeurte van een **dwangsom van 150 euro per dag** vertraging in de nakoming van dit bevel lustens de **veroordeelde ten voordele van de wooninspecteur**.

Bepaalt de termijn voor de uitvoering van de herstelmaatregel op **10 maanden** vanaf de dag waarop dit vonnis wordt uitgesproken.

Zegt voor recht dat de veroordeelde overeenkomstig art. 20bis, §6, Vlaamse Wooncode de wooninspecteur en het college van burgemeester en schepenen van de stad Gent onmiddellijk bij aangetekende brief of door afgifte tegen ontvangstbewijs op de hoogte brengt wanneer de opgelegde herstelmaatregelen vrijwillig werden of zullen zijn uitgevoerd.

Machtigt de wooninspecteur en het college van burgemeester en schepenen van de stad Gent om zelf het herstel uit te voeren indien de veroordeelde in gebreke blijft om dat te doen. Veroordeelt . . . tot vergoeding van alle uitvoeringskosten in geval van ambtshalve uitvoering overeenkomstig art. 20bis, §7 Vlaamse Wooncode.

Verklaart het vonnis wat betreft de herstellvordering uitvoerbaar bij voorraad niettegenstaande iedere voorziening.

Burgerrechtelijk:

Verklaart de eis van de burgerlijke partij toelaatbaar en deels gegrond.

Veroordeelt de burgerlijke partij om te betalen aan de burgerlijke partij een vergoeding van 3.500 euro te vermeerderen met de vergoedende intrest vanaf 12 maart 2014 (gemiddelde datum) tot heden, de gerechtelijke intrest vanaf heden en de kosten begroot op 780 euro rechtsplegingsvergoeding.

Houdt ambtshalve de overige burgerlijke belangen aan."

1.2 Tegen dit vonnis van 3 januari 2017 werd hoger beroep ingesteld op:

- 26 januari 2017 door de beklaagde I ;
- 31 januari 2017 door het openbaar ministerie.

1.3 Gezien het proces-verbaal van de terechtzitting van 29 september 2017 van dit hof, zelfde kamer, waarbij de rechtsdag, na bepaling van conclusietermijnen, werd bepaald op vrijdag 22 december 2017.

1.4 Het hof hoorde op de openbare rechtszitting van 22 december 2017 in het Nederlands:

- de beklaagde in zijn middelen van verdediging, bijgestaan door meester Jan Van Crombrugge, advocaat met kantoor te Sint-Denijs-Westrem,
- het openbaar ministerie in zijn vordering bij monde van Jan De Clercq, advocaat-generaal,
- de burgerlijke partij I in zijn middelen vertegenwoordigd door meester Evelien Callebaut, voor meester Geraldine Quireyns, beiden advocaat met kantoor te Gent,

De eiser tot herstel is niet aanwezig en wordt niet vertegenwoordigd.

2.

2.1 Tegen het vonnis van 3 januari 2017 van de rechtbank van eerste aanleg Oost-Vlaanderen, afdeling Gent, werd door de beklaagde I : hoger beroep

aangetekend blijkt een op 26 januari 2017 ter griffie afgelegde verklaring, waarbij tegen dit vonnis een onbeperkt hoger beroep werd ingesteld. Tevens werd door de beklagde op diezelfde datum (26 januari 2017) ter griffie een verzoekschrift met grieven neergelegd waarin nauwkeurig werd bepaald welke grieven tegen het voormelde vonnis worden ingebracht.

Ook door het openbaar ministerie werd hoger beroep aangetekend tegen het voormelde vonnis van 3 januari 2017, namelijk blijkt een op 31 januari 2017 ter griffie afgelegde verklaring, terwijl ook door het openbaar ministerie op diezelfde datum (31 januari 2017) ter griffie een grievenschrift werd neergelegd waarin nauwkeurig werd bepaald welke grieven tegen het voormelde vonnis worden ingebracht.

De hoger beroepen van de beklagde en van het openbaar ministerie werden aldus tijdig en regelmatig naar de vorm ingesteld en zijn ontvankelijk (artt. 203-204 Sv.).

2.2 Blijkens het op 26 januari 2017 ter griffie neergelegde “verzoekschrift hoger beroep – grievenopgave” acht de beklagde zich louter gegriefd door het bestreden vonnis

- op strafgebied : in zoverre daarin werd geoordeeld over de strafmaat, waarbij de beklagde zich inzonderheid gegriefd acht door de omstandigheid dat hem de gunst van de opschorting van de uitspraak van de veroordeling werd geweigerd en dat de verbeurdverklaring van vermogensvoordelen werd bevolen;
- op burgerlijk gebied : in zoverre daarin werd geoordeeld over de door de burgerlijke partij gevorderde schadevergoeding.

Blijkens het op 31 januari 2017 ter griffie neergelegde grievenformulier, opgesteld volgens het bij koninklijk besluit van 18 februari 2016 vastgestelde model (zoals van toepassing voor dit model werd vervangen bij koninklijk besluit van 23 november 2017), acht het openbaar ministerie zich louter gegriefd door het bestreden vonnis in zoverre daarin werd geoordeeld over de strafmaat, waarbij werd gespecificeerd dat een volgappel werd ingesteld (zie de aangekruiste en summier nader toegelichte rubrieken 1.4 en 1.12 van het verzoekschrift met grieven van het openbaar ministerie).

Het hof beslist in het voorliggende arrest binnen de perken van de grieven zoals bedoeld in artikel 210 van het Wetboek van Strafvordering.

In dit verband stelt het hof vast dat er geen redenen zijn om ambtshalve een grief in de zin van het voormelde artikel 210 op te werpen.

2.3 In de voormelde grievenschriften worden geen grieven aangevoerd tegen de beslissing van de eerste rechter waarbij de beklagde : schuldig werd verklaard aan de (enige) telastlegging A, zoals door de eerste rechter aangevuld, noch tegen de beslissing van de eerste rechter waarbij werd geoordeeld over de herstellvordering (woonherstel) van

de wooninspecteur. Daar er volgens het hof zoals hoger reeds gesteld ook geen redenen voorhanden zijn om ambtshalve enige grief op te werpen, staat het ingevolge het bestreden vonnis dan ook vast dat de beklagde | : schuldig is aan de (enige) telastlegging A, zoals door de eerste rechter aangevuld, en dat de beklagde | | gehouden is tot het woonherstel, zoals bevolen in het bestreden vonnis. De omstandigheid dat de woning inmiddels blijkt te zijn gesloopt (zie stuk 10 van de processtukken in hoger beroep), doet aan dit laatste geen afbreuk.

De wooninspecteur (eiser tot herstel) is dan ook geen procespartij in hoger beroep, zodat de kosten van dagvaarding van de wooninspecteur voor het hof ten laste blijven van de Staat.

3.

Op de terechtzitting van 29 september 2017 werden op verzoek van de beklagde conclusietermijnen vastgelegd en een rechtsdag bepaald.

Het hof stelt vast dat door de burgerlijke partij | | op 27 november 2017 een conclusie werd ingediend ter griffie, dit is na het verstrijken van de desbetreffende conclusietermijn (uiterlijk op 24 november 2017). Op uitdrukkelijke vraag van het hof hebben de raadsman van de beklagde en het openbaar ministerie op de rechtszitting van 22 december 2017 verklaard dat zij akkoord gaan dat ook deze na de conclusietermijnen neergelegde conclusie in de debatten wordt gehouden. Daar nergens uit blijkt dat de laattijdige neerlegging louter dilatoire doeleinden zou nastreven of de rechten van de andere partijen of het verloop van de rechtspleging zou schenden, dient deze conclusie dan ook niet uit de debatten te worden geweerd.

Het hof houdt bijgevolg rekening met alle conclusies die werden neergelegd.

4.

De dagvaarding van de beklagde voor de eerste rechter werd bij toepassing van artikel 20ter van de Vlaamse Wooncode op 11 juli 2016 overgeschreven in het hypotheekkantoor van het gebied waar het onroerend goed is gelegen, zijnde het tweede kantoor der hypotheken van | (onder de referte |).

5.

In het bestreden vonnis van 3 januari 2017 vulde de eerste rechter de enige telastlegging A aan door de kadastrale aanduiding van het onroerend goed te verbeteren, in die zin dat het bewuste pand aan de | | te | | : kadastraal gekend staat te | | ; | . De aldus aangevulde (enige) telastlegging A werd door de eerste rechter bewezen verklaard op grond van de volgende overwegingen :

“Feiten

4. De beklaagde is onderverhuurder van een woning gelegen te [redacted]. De woning is eigendom van zijn moeder.

5. Op 15 maart 2015 kwam de lokale politie ter plaatse naar aanleiding van een woningbrand. De politie stelde vast dat de woning in slechte staat was. De lucht die via de dampkap werd aangezogen kwam opnieuw de kamer binnen.

Ter plaatse trof de politie [redacted] aan. Hij woonde reeds ongeveer 3 jaar in de woning en betaalde 240 euro huur, exclusief de kosten.

Op 20 mei 2015 verklaarde de beklaagde:

"Ik ben inderdaad verhuurder van het pand gelegen te [redacted]. Op de benedenverdieping is mijn verzekeringskantoor gevestigd. De bovenverdieping wordt verhuurd aan [redacted]. Deze huurt de bovenverdieping sinds 01/09/2012. Er werd samen met hem een huurovereenkomst opgesteld op 15/08/2012 met ingang op 01/09/2012. Dit contract werd door mezelf en de huurder getekend. Dit contract werd inderdaad niet geregistreerd. Intussen werd dit op 19/05/2015 geregistreerd te [redacted]."

De reden dat het contract niet werd geregistreerd is een vergetelheid. Voorheen waren de kamers verhuurd als studentenkamers. De reden van niet-registratie is zeker niet de mogelijke aanwezigheid van asbest. Bij mijn weten is er geen asbest aanwezig in de woning.

Na de brand is de verzekering tussengekomen voor de schade aan de keuken van de woning. [redacted] heeft voor de geleden schade 3.240 euro ontvangen voor de herstelling van de schade. Intussen zijn de herstellingswerken uitgevoerd.

[redacted] huurt nog steeds de woning en heeft geen intentie om deze te verlaten. Het huurcontract blijft lopen.

Gezien de huurovereenkomst en de regeling na de brand denk ik niet dat er sprake kan zijn van verhuren met oog op abnormaal profijt."

Op 29 juni 2015 voerde de wooninspectie een controle uit in de woning. De wooninspecteur stelde vast dat de woning niet voldeed aan de minimale kwaliteitsvereisten. De woning kreeg 71 strafpunten en was ongeschikt en onbewoonbaar.

[redacted] woonde er nog steeds.

6. Op 22 september 2015 verklaarde de beklaagde:

"U stelt mij in kennis van uw hoedanigheid en uw onderzoek op 29/06/2015 in de woning gelegen te [redacted]."

[redacted] is alleen eigenaar sinds de jaren '80 ongeveer. Zij is mijn moeder, zij is 100% volle eigenaar. Ik huur het volledige pand van haar. Zij is dementerend en kan moeilijk tot hier komen. Ze kan zich moeilijk nog verplaatsen. Ze verblijft nog thuis, maar krijgt veel zorgondersteuning en gaat 1x per week naar een dagverblijf. Toen ze klein was heeft ze nog in [redacted]."

de woning gewoond tijdens haar jeugdijaren. De woning was voordien eigendom van haar moeder, mijn grootmoeder,¹

Ik huur dus het volledige pand van mijn moeder en heb er mijn verzekeringskantoor op het gelijkvloers. Ik huur dat al sedert 1982 ongeveer. Bij het overlijden van mijn grootmoeder waren dat oorspronkelijk studentenkamers op de bovenverdieping. Beneden is het altijd kantoor geweest. Boven is er nooit echt een omvorming geweest naar een studio. Van in de jaren '60 waren het al studentenkamers.

werd aan mij aangebracht via . Ik denk dat ik het te huur gezet had en zo is daar komen wonen. Hij woont er sedert 15 augustus 2012.

Ik verhuur het pand aan voor de prijs van € 240 (+ € 60 voorschot verbruik). Er is een schriftelijke huurovereenkomst afgesloten op 15/08/2012 voor een duur van 3 jaar. De betaling gebeurt cash of per overschrijving. Hij betaalt meestal per overschrijving. Soms betaalt het OCMW ook de huur voor hem.

De betaling gebeurt onregelmatig. Momenteel heeft hij geen achterstal voor zijn huur, enkel op verbruik. De meubels in de woning zijn van mij.

Ik liet het huurcontract registeren.

Voor hem verhuurde ik het als studentenkamers. Zo is het bij hem uiteindelijk ook gestart, hij huurde een studentenkamer. Van de zolder heeft hij een opslagplaats gemaakt. Het toilet beneden gebruikt hij niet meer en hij heeft nu zelf een toilet geïnstalleerd boven. De werken die hij daar uitgevoerd heeft, waren niet echt in afspraak met mij. Voor mij is dat niet echt van belang.”

7. Op 1 april 2016 stelde de wooninspectie vast dat er nog geen melding van volledig herstel gebeurd was.

Beoordeling

8. Uit de vaststellingen van de wooninspecteur en het fotodossier blijkt dat de betrokken woning werd onderverhuurd en bewoond terwijl ze niet voldeed aan de kwaliteitsvereisten.

De telastlegging wordt door de beklagde niet betwist.

De enige telastlegging (zoals aangevuld) is bewezen” (randnrs. 4-8 op het 4^e tot en met het 6^e blad van het bestreden vonnis).

6.

De beklagde | : | : verzocht voor het hof dat hem de gunst van de opschorting van de uitspraak van de veroordeling zou worden toegekend. Dienaangaande verleende het openbaar ministerie ter terechtzitting van het hof een positief advies.

Het hof is van oordeel dat op het verzoek van de beklagde kan worden ingegaan. Gelet op de omstandigheid dat het bewuste pand inmiddels werd gesloopt en de beklagde, op een

verkeersgerelateerde veroordeling uit 1998 na, op een gunstig strafverleden kan bogen, is het hof van oordeel dat aan de beklaagde een proeftijd kan worden toegestaan door het opschorten van de uitspraak van de veroordeling zoals hierna bepaald. De beklaagde voldoet hiertoe aan de wettelijke voorwaarden, aangezien hij nog niet werd veroordeeld tot een criminele straf noch tot een hoofdgevangenisstraf van meer dan zes maanden of tot een gelijkwaardige straf die in aanmerking genomen wordt overeenkomstig artikel 99*bis* van het Strafwetboek, de feiten niet strafbaar zijn met een correctionele gevangenisstraf van meer dan twintig jaar, en de bewezen verklaarde feiten niet van die aard schijnen te zijn dat ze gestraft moeten worden met een hoofdstraf van meer dan vijf jaar correctionele gevangenisstraf (art. 3 van de Probaticwet van 29 juni 1964).

Het toekennen van de gunst van de opschorting van de uitspraak van de veroordeling gedurende de hierna bepaalde proeftijd biedt naar het oordeel van het hof de beste garantie om de beklaagde ervan te weerhouden om zich in de toekomst nog schuldig te maken aan het plegen van strafbare feiten.

7.

Het openbaar ministerie vorderde voor de eerste rechter schriftelijk de verbeurdverklaring van de vermogensvoordelen voor een bedrag van 8.640,- EUR. Voor het hof werd deze vordering gehandhaafd, met dien verstande dat het openbaar ministerie stelde dat het bedrag van de verbeurd te verklaren vermogensvoordelen kan worden gematigd.

Het hof is van oordeel dat de verbeurdverklaring van de vermogensvoordelen moet worden bevolen teneinde de beklaagde te doen beseffen dat de voorschriften van de Vlaamse Wooncode niet vrijblijvend zijn maar integendeel strikt dienen te worden nageleefd (zie art. 6 van de wet van 29 juni 1964 betreffende de opschorting, het uitstel en de probatie). Ten onrechte stelt de beklaagde dat hij geen vermogensvoordelen zou hebben genoten omdat er heel wat kosten in mindering van de ontvangen huurgelden moeten worden gebracht, daar het bestaan van dergelijke onkosten geen afbreuk doet aan de vaststelling dat er op een illegale wijze huurgelden werden geïnd.

Evenwel is het hof van oordeel dat de verbeurdverklaring van een bedrag van 8.640,- EUR een onredelijk zware last zou betekenen voor de beklaagde (art. 43*bis in fine* Sw.), en dat het bedrag van de verbeurdverklaring moet worden verminderd tot 3.000,- EUR.

Het aldus in hoofde van de beklaagde verbeurdverklaarde bedrag wordt toegewezen aan de burgerlijke partij ten belope van diens vordering zoals hierna gegrond verklaard, aangezien de verbeurdverklaarde som, ten belope van de hierna herleide burgerlijke vordering, als illegaal vermogensvoordeel het equivalent betreft van de schade die de burgerlijke partij heeft geleden (art. 43*bis*, derde lid, Sw.).

8.

De beklaagde is gehouden tot de kosten, gevallen in de beide aanleggen aan de zijde van het openbaar ministerie in de mate zoals hierna bepaald (artt. 162 en 194 Sv.).

De beklaagde is tevens gehouden tot de vaste vergoeding voor de kostprijs van het verloop der strafprocedure (zie art. 91 van het koninklijk besluit van 28 december 1950 houdende algemeen reglement op de gerechtskosten in strafzaken, zoals gewijzigd door art. 1 van het koninklijk besluit van 13 november 2012, B.S. 29 november 2012), die thans, na indexatie (zie de omzendbrief 131quater (ns), B.S. 1 maart 2013), 51,20 EUR bedraagt.

9.

9.1 De burgerlijke partij | |, die tijdens de geïncrimineerde periode onderhuurder was van het bewuste pand, vorderde voor de eerste rechter een schadevergoeding van 15.020,- EUR (nadien nog opgetrokken tot 16.200,- EUR), meer rente, welke vordering in het bestreden vonnis gegrond werd verklaard ten belope van een bedrag van 3.500,- EUR, meer rente.

Thans voor het hof vordert de burgerlijke partij | | een schadevergoeding van 17.550,- EUR, meer rente, waardoor een ontvankelijk incidenteel beroep wordt ingesteld.

Aldus vordert de burgerlijke partij | | een morele schadevergoeding van 750,- EUR. Daar het naar het oordeel van het hof bewezen is dat de burgerlijke partij emotioneel werd geraakt door de omstandigheid dat hij woonde in een woning die – ingevolge de feiten, voorwerp van de enige telastlegging A – niet beantwoordde aan de woonkwaliteitsnormen, is het bewezen dat de burgerlijke partij morele schade heeft geleden. Bij gebrek aan concrete beoordelingscriteria kan deze schade slechts in billijkheid worden begroot op een bedrag van 250,- EUR.

Voorts vordert de burgerlijke partij bij wijze van schadevergoeding de terugbetaling van de huurgelden ten belope van 9.900,- EUR en 6.650,- EUR.

De loutere omstandigheid dat de door de burgerlijke partij gehuurde woning niet aan alle kwaliteitsnormen voldeed, impliceert evenwel niet dat de burgerlijke partij helemaal geen huurgenot zou hebben gehad. Bij gebrek aan concrete beoordelingscriteria kan de schade wegens het verminderde huurgenot, veroorzaakt door de feiten, voorwerp van de enige telastlegging A, slechts in billijkheid worden begroot op een bedrag van 750,- EUR.

Het hof gaat voorts niet in op de vordering van de burgerlijke partij om de huurovereenkomst nietig te verklaren bij toepassing van artikel 44 van het Strafwetboek, zijnde dus als bijzondere wijze van teruggave. De teruggave strekt er immers toe een met de strafwet strijdige toestand te beëindigen, en dienaangaande dient het hof vast te stellen dat het pand inmiddels werd gesloopt, zodat het vaststaat dat de huurovereenkomst geen voorwerp meer heeft (zie stuk 10 van de processtukken in hoger beroep).

Tot slot vordert de burgerlijke partij ook nog een forfaitaire vergoeding wegens administratieve schade van 100,- EUR en schade wegens verhuiskosten ten belope van 150,- EUR. Deze schadeposten worden door de burgerlijke partij niet aannemelijk gemaakt, laat staan bewezen, terwijl in dit verband ook niet het minste stuk wordt voorgelegd, zodat deze schadeposten moeten worden afgewezen als ongegrond.

De vordering van de burgerlijke partij is derhalve gegrond ten belope van een bedrag van 1.000,- EUR (= 250,- EUR + 750,- EUR), meer vergoedende rente vanaf een gemiddelde datum, nl. vanaf 12 maart 2014, vanaf heden gerechtelijke rente genoemd.

9.2 De beklagde dient voorts te worden veroordeeld tot betaling van een rechtsplegingsvergoeding aan de burgerlijke partij, aangezien deze laatste ten aanzien van de beklagde – zij het slechts gedeeltelijk – in het gelijk wordt gesteld en tijdens de behandeling ten gronde, zowel in eerste aanleg als in hoger beroep, werd vertegenwoordigd door een advocaat.

Gelet op de door de burgerlijke partij gevorderde bedragen, stelt deze gerechtigd te zijn op een (geïndexeerde) rechtsplegingsvergoeding van 1.320,- EUR (basisbedrag). Ter terechtzitting van het hof stelde de raadsman van de beklagde dat de gevorderde bedragen kennelijk onredelijk zijn, zodat het bedrag van de rechtsplegingsvergoeding drastisch moet worden herleid.

Het hof volgt in dezen het standpunt van de beklagde en begroot de rechtsplegingsvergoeding dienvolgens niet op grond van de gevorderde maar wel op grond van de toegekende bedragen. Afgezien van de bepalingen van het koninklijk besluit van 26 oktober 2007 tot vaststelling van het tarief van de rechtsplegingsvergoeding, kan de rechter de rechtsplegingsvergoeding immers berekenen op basis van het toegekende eerder dan op basis van het gevorderde bedrag, als laatstgenoemd bedrag volgt ofwel uit een klaarblijkelijke overwaardering die een normaal bedachtzame en zorgvuldige justitiabele niet zou hebben begaan, ofwel uit een te kwader trouw verrichte verhoging die als enig doel had op artificiële wijze het bedrag van de vordering op te trekken tot een hogere schijf. In de gegeven omstandigheden is er inderdaad sprake van een dergelijk rechtsmisbruik, daar de burgerlijke partij onmiskenbaar diende te beseffen dat de gevorderde sommen onmogelijk kunnen worden beschouwd als een vergoeding voor de schade die werd geleden door het misdrijf, voorwerp van de enige telastlegging A. In die omstandigheden is het hof van oordeel dat de rechtsplegingsvergoeding moet worden berekend op basis van het toegekende bedrag, zodat de burgerlijke partij gerechtigd is op een (geïndexeerde) rechtsplegingsvergoeding van 480,- EUR (basisbedrag) per aanleg, d.w.z. op tweemaal 480,- EUR.

10.

Daar de herstellvordering in hoger beroep niet aanhangig is, dient het hof niet te oordelen over het woonherstel (zie hoger, randnr. 2.3).

**OP DEZE GRONDEN,
het hof, recht doende op tegenspraak,**

Gelet op de in de hoger aangehaalde telastlegging vermelde wettelijke bepalingen, evenals op:

- artikel 24 van de wet van 15 juni 1935 op het gebruik der talen in gerechtszaken,
- de artikelen 42 en 43*bis* van het Strafwetboek,
- de artikelen 1, 3, 5, 6 en 13 van de wet van 29 juni 1964 betreffende de opschorting, het uitstel en de probatie,
- de artikelen 162, 194 en 211 van het Wetboek van Strafvordering,

Verklaart de hoger beroepen en het incidenteel beroep tegen het vonnis van 3 januari 2017 van de rechtbank van eerste aanleg Oost-Vlaanderen, afdeling Gent, ontvankelijk;

Stelt vast dat de beklagde | : ingevolge het door de grievenformulieren in hoger beroep op deze punten niet bestreden vonnis van 3 januari 2017 definitief schuldig werd bevonden aan het misdrijf, voorwerp van de (enige) telastlegging A, zoals door de eerste rechter aangevuld, en definitief werd veroordeeld tot het woonherstel, zoals nader gespecificeerd in dit vonnis;

Wijzigt voor het overige het vonnis in de mate dat het bestreden is als volgt :

Op strafgebied

Gelast ten aanzien van de beklagde | : en met diens instemming de opschorting van de uitspraak van de veroordeling voor een proeftijd van drie jaar;

Verklaart de vermogensvoordelen ten belope van een bedrag van 3.000,- EUR verbeurd ten laste van de beklagde | ; en zegt voor recht dat de aldus ten laste van de beklagde | : verbeurd verklaarde vermogensvoordelen worden toegewezen aan de burgerlijke partij | ten belope van diens vordering zoals hierna gegrond verklaard;

Veroordeelt de beklagde | : tot de kosten gevallen aan de zijde van het openbaar ministerie in eerste aanleg, begroot op 96,23 EUR, alsook tot de kosten gevallen aan de zijde van het openbaar ministerie in hoger beroep, begroot op 151,51 EUR;

Legt de beklagde de verplichting op een bedrag van 51,20 EUR te betalen als vergoeding voor de kostprijs van het verloop van de strafprocedure;

Op burgerlijk gebied

Verklaart de vordering van de burgerlijke partij | | ontvankelijk en in de hierna volgende mate gegrond :

Veroordeelt de beklaagde | | tot het betalen van een schadevergoeding van 1.000,- EUR aan de burgerlijke partij | |, meer de vergoedende rente aan de wettelijke rentevoet vanaf 12 maart 2014 tot heden, en meer de gerechtelijke rente aan de wettelijke rentevoet vanaf heden tot de datum van algehele betaling;

Veroordeelt de beklaagde | | tot de kosten van de burgerlijke partij | | daarin begrepen de rechtsplegingsvergoeding die in eerste aanleg wordt begroot op 480,- EUR en in hoger beroep op 480,- EUR;

Wijst het meer of anders gevorderde af als ongegrond.

Kosten eerste aanleg: € 96,23

Kosten beroep:

Afschrift vonnis: € 45,00
Afschriften akten HB: € 6,00
Opstelrecht HB bekl.: € 35,00
Dagv. bekl.: € 25,87
Dagv. BP: € 25,87

€ 137,74

+ 10 %: € 13,77

Totaal: € 151,51

Kosten beroep t.l.v. Staat:

Dagv. eiser tot hertel: € 25,06

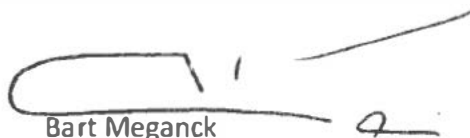
Dit arrest is gewezen te Gent door het hof van beroep, tiende correctionele kamer, samengesteld uit kamervoorzitter Erik Van de Sijpe, als voorzitter, en de raadsheren Bart Meganck en Steven Van Overbeke, en in openbare rechtszitting van 12 januari 2018 uitgesproken door voorzitter Erik Van de Sijpe, in aanwezigheid van Jan De Clercq, advocaat-generaal, met bijstand van griffier Leentje Mouton.

Leentje Mouton

Steven Van Overbeke

Bart Meganck

Erik Van de Sijpe

